

Acte de lliurament del Premi Solidaritat 2007 (Palau del Parlament,
13 de febrer de 2007)

El president

Molt bona tarda. Siguin benvingudes i benvinguts al Parlament de Catalunya. Ara ho comentàvem: fa vint anys, només vint anys, o ja fa vint anys, que aquesta casa, el Parlament de Catalunya, acull –i ho dic amb tota la sinceritat– amb orgull aquest acte de lliurament del Premi Solidaritat, que atorga l'Institut de Drets Humans de Catalunya. Vint anys, dues dècades. És molt fàcil de dir, però és molt difícil d'arribar-hi, i més quan aquest guardó s'ha convertit en un referent nacional d'excel·lència en la defensa dels drets fonamentals al nostre país.

En qualsevol país de progrés i de benestar, en qualsevol país modern i amb qualitat de vida, la cohesió social ha de ser una prioritat, juntament amb la convivència democràtica i la igualtat d'oportunitats. Per tant, si el que anhelem és un país cohesionat socialment, és absolutament indispensable una veritable igualtat d'oportunitats, i també una igualtat de drets i de deures, i un horitzó comú: la recerca d'un sistema nacional de benestar que ens identifiqui com a poble.

El desig de justícia, de benestar i de qualitat de vida són justament valors compartits pel conjunt de la societat civil catalana, i són també des de sempre el motor tant de l'Institut de Drets Humans com dels guardonats.

Els expresso, doncs, la meva satisfacció pel fet que el Parlament sigui de nou –vint anys– l'escenari de l'acte d'entrega del Premi Solidaritat de l'Institut de Drets Humans en l'edició del 2006.

Té la paraula en primer lloc el senyor Jaume Saura, president de l'Institut de Drets Humans de Catalunya.

El Sr. Jaume Saura (president de l'Institut de Drets Humans de Catalunya)

Moltes gràcies. Molt honorable senyor president del Parlament de Catalunya, digníssimes autoritats, amigues i amics, diem sovint que un dels elements per

constituir una autèntica societat democràtica és la defensa dels drets humans. Tots, diem, en societats modernes, democràtiques, som titulars de drets.

Això és el que caracteritza les societats democràtiques respecte a altres societats. Les societats democràtiques, o defensen els drets humans o no són democràtiques. Això vol dir que els diferents nivells de l'Administració han d'implicar-se en la defensa dels drets humans. Tradicionalment, ha estat només l'Estat, entès com a poder central, l'Administració central de l'Estat, la que firmava compromisos internacionals, la que amb la Constitució i els mitjans jurisdiccionals de garantia defensava els drets humans. Afortunadament, això ja no és així. Des d'altres instàncies, en el marc competencial que toca, en el marc sectorial o en el marc territorial que toca, tota l'Administració té cura dels drets humans.

Per aquest motiu, des de l'Institut de Drets Humans de Catalunya vam saludar i saludem com una fita que el títol primer del nou Estatut, sobre drets, deures i principis rectors, impliqui l'assumpció dels drets humans per part de la Generalitat de Catalunya. Entenem que això escau al caràcter constitucional del text estatutari. L'Estatut és la constitució de Catalunya; la Generalitat és l'Estat a Catalunya. Per tant, òbviament, la Generalitat, l'Administració de Catalunya, té el deure de complir els drets que recull la Constitució i els drets que el Regne d'Espanya ha reconegut, ha assumit, signant tractats internacionals.

Però amb l'Estatut Catalunya fa un pas endavant. La Generalitat assumeix compromisos nous en matèria de drets humans, compromisos que no són superflus. L'Estatut consolida a l'alça els estàndards de protecció de la Constitució espanyola; converteix en drets el que en la Constitució són només principis rectors, com ara el dret a la cultura, a la salut, als serveis socials o a l'habitatge, i a més a més reconeix drets que la Constitució, pel fet que l'any 78 no eren temes que preocupaven, ni tan sols no esmenta, com pot ser el dret al medi ambient.

Dit això –i per tant saludant amb optimisme aquest nou text que es va elaborar en aquesta cambra, a la qual un cop més volem agrair l'hospitalitat que té rebent-nos–, també és cert que no n'hi ha prou a proclamar, a reivindicar o a formular els drets humans, ni tan sols si ho fan textos jurídics tan importants com poden ser la

Constitució o l'Estatut d'autonomia. Calen mecanismes de garantia eficaços, calen instruments per fer accessibles aquests drets a tothom; calen, en definitiva, esforços significatius perquè els drets siguin una realitat. I això no ho pot fer només l'Administració; ho ha de fer, l'Administració, però no ho pot fer només l'Administració; ho ha de fer també, s'hi ha d'implicar també, la societat civil.

I és a aquestes persones i entitats –aquestes entitats que al llarg de vint anys hem vist que s'hi implicaven, que feien un esforç significatiu per fer dels drets humans una realitat concreta per a les persones– a les quals l'Institut de Drets Humans de Catalunya –gràcies, president, per recordar que és la vintena vegada que ho podem fer– vol fer un reconeixement públic mitjançant el Premi Solidaritat, a banda d'una menció Mitjans de Comunicació que fem des de fa ben bé deu anys als mitjans de comunicació o als programes dels mitjans de comunicació que també col·laboren en aquesta difícil tasca.

En aquest sentit, entenem que els nostres guardonats d'enguany contribueixen, en contextos molt diferents, en àmbits molt diferents, a fer realitat els drets de les persones.

L'Associació Àgora fa realitat el dret a l'educació, l'educació entesa realment com a dret, no solament com un requisit formal d'un determinat cicle vital, sinó com una formació que no té edat, que és inclusiva, que és continuada, que és participativa, que és en valors. L'Associació Àgora –ho explicarà el director de l'Institut– ha aconseguit promoure un moviment de persones participants en l'educació i tirar endavant un projecte educatiu que es realitza amb més de 450 hores de formació setmanal, gratuïtes, sense requisits d'accés, tot amb l'objectiu de garantir l'educació per a tothom. Està oberta, en principi, al barri de la Verneda, tot i que ara sabem que s'estén més enllà d'aquest barri, i està oberta –en vull fer especial esment– a persones immigrants, persones immigrants que troben una entitat que les acull, que els ensenya les llengües del país d'acollida, que promou el diàleg entre cultures; una entitat, en definitiva, que representa, entenem, la inclusió dels drets humans com a marc de referència per una convivència pacífica i constructiva.

D'altra banda, un altre dels drets fonamentals per tots reconeguts és el de la llibertat d'opinió i d'expressió, un dret que segons l'article 19 de la Declaració universal dels drets humans inclou, i llegeixo literalment, el dret de rebre informacions i opinions "per qualsevol mitjà i sense límit de fronteres".

Doncs bé, Ràdio 4 ha estat i és un instrument per a l'exercici d'aquest dret en la nostra llengua des de fa trenta anys. Ara, tots ho sabem, la seva continuïtat està en perill. Hi ha raons empresarials que potser podem comprendre, però que en qualsevol cas no compartim, com no les comparteixen els treballadors de l'emissora ni l'ampli moviment social que ha aparegut per mirar de salvar-la. Per tant, amb la menció Mitjans de Comunicació hem volgut reconèixer la tasca informativa de Ràdio 4 dels darrers anys i sumar-nos a la solidaritat, que no en va és el nom del nostre premi, envers l'estació i els seus treballadors i les seves treballadores.

Senyor president, un cop més constatem que un dels més greus perills que tenen els drets humans és el de la indiferència, la indiferència davant les violacions dels drets humans. I, per tant, és molt important per tal d'aconseguir la veritable universalitat dels drets humans que hi hagi gent que estigui disposada a combatre les desigualtats i les vulneracions dels drets.

Els nostres guardonats d'enguany, amb la seva lluita per l'educació per a tothom i per la llibertat d'expressió, han ajudat a afirmar la vigència dels drets humans i d'aquesta manera a fer efectiu el seu respecte. Per tot això, enhorabona i moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, senyor Saura. Donem la paraula seguidament al senyor David Bondia, director de l'Institut de Drets Humans de Catalunya, que farà la glossa de l'Associació guardonada i també del destinatari de la menció especial Mitjans de Comunicació.

El Sr. David Bondia (director de l'Institut de Drets Humans de Catalunya)

Moltes gràcies. Molt honorable senyor president del Parlament de Catalunya, digníssimes autoritats, amics i amigues, l'Associació de Persones Participants Àgora,

de l'Escola de Persones Adultes de la Verneda - Sant Martí, neix amb la intenció de servir d'instrument de participació i difusió cultural més enllà de l'educació reglada.

L'Associació de Persones Participants Àgora té un àmbit d'actuació que comprèn tot el barri de la Verneda. Fou constituïda amb l'objectiu de possibilitar que les persones adultes puguin adquirir la capacitat i la iniciativa de gestió. Per tant, té la funció, per una banda, de reforçar totes les activitats de formació reglada que ofereix l'Escola, en què col·laboren moltes persones de l'Associació, i, per una altra banda, d'oferir a tot el barri un ampli ventall d'activitats culturals i educatives.

Actualment l'Associació compta amb més de 1.700 socis. El requisit que es demana per fer-se soci o sòcia no és altre que voler ser-ho. Com a associació, Àgora vol ser un espai obert a tots, sense cap tipus de discriminació, per tal de potenciar la igualtat. En aquest sentit, la gratuïtat és un dels principis bàsics i fonamentals de l'Associació, de manera que ofereix l'oportunitat de participació gratuïta tant en cursos i tallers com en sortides i activitats culturals.

L'Associació Àgora també fa una feina molt important amb les persones immigrants, ja que per a aquestes persones és molt important poder assistir a una entitat de formació que els ensenya la llengua en diferents horaris i dies, de forma gratuïta i sense demanar papers. Però no solament és això, sinó que, a més a més, les persones immigrants troben una entitat que serveix com a marc de referència del diàleg entre cultures i de la promoció d'idees per una societat més multicultural.

L'Associació Àgora, amb més d'un miler de persones participants de diferents edats, cultures, situacions econòmiques, nivells formatius i opinions polítiques, aconsegueix fer més de 470 hores de formació setmanals totalment gratuïtes per fer possible que totes les persones tinguin accés a l'educació.

L'Associació Àgora representa la màxima expressió del que és la democràcia en educació, ja que les persones que formen l'Associació han aconseguit impulsar i desenvolupar una declaració de drets en educació de persones adultes coherent amb l'article 26 de la Declaració universal dels drets humans i han aconseguit promoure un moviment de persones participants en educació que fa sentir la seva veu davant de l'Administració pública sense la necessitat de cap professor interlocutor.

El jurat del Premi Solidaritat ha volgut reconèixer en la trajectòria de l'Associació Àgora el valor de la seva dedicació a l'educació de les persones adultes, una educació basada en la participació, la democràcia i el respecte als drets humans, i la inclusió en el seu programa educatiu dels drets humans com un marc de referència per una convivència pacífica i constructiva.

L'Associació Àgora s'ha constituït en un espai de trobada en què, entre altres coses, les persones s'atreveixen a somiar.

És per tot això que l'Institut de Drets Humans de Catalunya va decidir atorgar el XX Premi Solidaritat a l'Associació de Persones Participants Àgora, de l'Escola de Persones Adultes de la Verneda - Sant Martí.

Recull el guardó la senyora Adelaida Morte, presidenta de l'Associació, acompanyada de Sònia Bobepari, participant en l'Associació.

(Aplaudiments.)

La Sra. Adelaida Morte (presidenta de l'Associació Àgora)

Molt honorable president del Parlament de Catalunya, distingides autoritats, amics i amigues, per a l'Associació Àgora és un grat honor i una gran alegria rebre en el lloc de màxima representació del poble de Catalunya i de mans del seu president aquest premi de l'Institut de Drets Humans de Catalunya.

Jo em dic Adelaida Morte. Sóc una participant de l'Associació Àgora, de l'Escola de Persones Adultes de la Verneda - Sant Martí. La nostra història comença l'any 1978, amb una primera classe amb 17 persones. Al cap de nou mesos ja érem 100. Avui som 1.700 persones participants i més de 120 voluntaris, entre els quals podem trobar des de professors universitaris fins a persones que han estat aprenent a llegir i a escriure, persones de cultures i pensaments, ideologies, molt diferents, i d'edats compreses entre els divuit i els noranta anys.

Actualment fem més de 450 hores de formació la setmana, de dilluns a diumenge, en horaris de matí, migdia, tarda i nit. Tot gratuïtament, sense cap requisit d'accés, per assegurar que tota persona que no sàpiga llegir i escriure o no sàpiga l'idioma de Catalunya pugui venir a la nostra escola, a la nostra entitat, a aprendre.

Des del seu origen l'Associació de Persones Participants Àgora ha treballat per incorporar en la seva pràctica educativa el millor de la formació existent a escala mundial i alhora per recuperar el millor de la rica història d'educació popular de Catalunya.

Sempre hem volgut donar la màxima qualitat educativa i hem entès que el dret a l'educació ha d'anar acompanyat de qualitat i aprenentatge. Parlem de qualitat quan des d'Àgora fem possible que persones provinents de l'alfabetització avui llegeixin Joyce, Dant, Petrarca, Sartre o Kakfa i quan fem possible que en alguns cursos el 90 per cent, i com a mínim cada curs el 50, de les persones que es presenten a les proves d'accés superior o a la universitat accedeixin a aquests estudis; parlem de qualitat quan fem possible que les audicions i tertúlies d'obres de Mozart o Beethoven deixin de ser per a un públic reservat i aquesta música passi a ser escoltada per les persones participants; o quan des d'Àgora hem treballat amb entitats de tots els països europeus, intercanviant, coneixent i incorporant entre les diferents entitats les millors pràctiques educatives de diferents països; o parlem també de qualitat educativa quan les classes es van convertir en diàlegs reals, amb autors com Aranguren, Martí i Pol, Montalbán, etcètera. Així és com nosaltres hem entès el dret a l'educació i en conseqüència els drets humans: no com a concessions, sinó com a drets que cal exercir amb la màxima qualitat.

Per aquest treball hem obtingut molts i diferents reconeixements internacionals, com ser l'única experiència educativa de l'Estat espanyol que ha estat publicada en un article de la *Revista d'Educació de Harvard*, universitat que inclou l'experiència d'Àgora en els seus programes docents. També rebem com un reconeixement les paraules del Premi Nobel de Literatura José Saramago quan explica la importància de les tertúlies literàries, dialògiques, i, és clar, de clàssics universals que van néixer a Àgora i de què actualment ja n'hi ha un centenar arreu del món. És també un reconeixement no menys important el conveni que el 2004 vam firmar amb l'Ajuntament de Porto Alegre en el marc del Fòrum Mundial de l'Educació per tal que Àgora treballés conjuntament amb les escoles de Porto Alegre i aportés la seva experiència de democràcia i d'educació.

Nosaltres sempre hem pensat que la democràcia augmenta l'aprenentatge i redueix el fracàs escolar i l'exclusió educativa, i en conseqüència ha disminuït la desigualtat social. En aquest sentit, sempre hem pensat que la democràcia en educació aconsegueix rellevants avenços en els drets humans, com diuen i practiquen els millors centres educatius del món. L'excel·lència i l'aprenentatge exigeix participació democràtica, i els molts bons resultats acadèmics del nostre projecte no serien possibles sense haver desenvolupat una democràcia més oberta que l'habitual.

Actualment formem part, conjuntament amb l'Aula de Formació d'Adults de la Verneda - Sant Martí, de l'Associació Heura, de les comunitats d'aprenentatge que ha estat impulsant el Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya. Les comunitats d'aprenentatge afronten la superació del fracàs escolar i la millora de la convivència des d'aquest criteri que indica la comunitat científica internacional, i aprofundeixen la democràcia per augmentar la qualitat educativa.

La Sra. Sònia Bobepari (participant en l'Associació Àgora)

Bona tarda. Jo sóc la Sònia Bobepari. Jo fa només dos anys que sóc a l'Associació Àgora, de l'Escola de Persones Adultes de la Verneda - Sant Martí.

A mi, hi ha moltes coses que m'agraden de la meva entitat, però m'agradaria destacar-ne una, i és que Àgora sempre s'ha allunyat de reduir l'educació a una simple transmissió de coneixements. Àgora, en aquest sentit, sempre ha apostat per l'educació com a motor de transformació personal i social. És per això que ens expliquem en les mobilitzacions ciutadanes, però també en el debat amb autors de renom internacional de l'àmbit social i educatiu, com Miquel Siguan, Gordon Wells i Ulrich Beck. Hem plantejat dubtes i qüestions a Jürgen Habermas i hem dialogat amb la principal feminista a escala internacional, Judith Butler. Aquesta autora va reconèixer que el diàleg amb les meves companyes li havia fet repensar la seva visió i sentit del feminisme.

Quan jo vaig arribar a les classes vaig veure que hi havia penjada la Declaració dels drets dels participants en educació. Es tracta d'una declaració que els participants d'Àgora van consensuar amb participants d'arreu de Catalunya, de l'Estat espanyol i

d'Europa i que ha estat difosa en el marc d'una conferència internacional a la UNESCO.

En aquesta Declaració es parla del dret de les persones a l'educació i s'hi diu que són les persones que reben la formació les que hem de dir què volem i com la volem. Doncs bé, l'educació que volem és una educació que no solament respecti els drets humans, sinó que els fomenti.

A l'Associació Àgora ens nodrim de la tradició de cultura popular de Catalunya, enriquida per persones que venim cada vegada de llocs més diversos. Amb el projecte d'Àgora trobem la possibilitat d'aprendre la llengua de Catalunya, país a què aportem el nostre treball i també les nostres cultures.

És en aquest país que m'agradaria poder arribar a ser mestra. Aquest és el meu petit somni, perquè el somni és que l'article 26 de la Declaració dels drets humans sigui una realitat a tot el món.

L'Adelaida i jo volem agrair que ens hagueu atorgat aquest premi a l'Associació Àgora i volem dir que avui hem vingut a recollir-lo una petita representació de tots el que som. Molts dels nostres companys i de les nostres companyes estan treballant, i realment necessitaríem molt més espai per unir totes les persones amb qui ens agradaria compartir aquest premi. Es tracta de persones i entitats que al llarg d'aquests anys ens han acompanyat i ens han ajudat a fer possible tot un treball que avui rep un nou impuls per, com a mínim, seguir treballant trenta anys més.

Res més. Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El Sr. David Bondia

Ràdio 4 simbolitza per a Catalunya la lluita per la llibertat d'expressió i el pluralisme durant més de trenta anys. Ha estat un marc de referència constant per a la defensa de la nostra llengua i la nostra cultura en desenvolupar una tasca imprescindible en favor de la cultura, la pluralitat, la independència i la proximitat a la gent. No participa en la guerra de les audiències, i des de la qualitat té una funció de servei públic que

els permet oferir allò que una ràdio comercial mai no programarà. Es fa necessari reconèixer el treball de Ràdio 4 en la defensa del servei públic de la ràdio en català. Ràdio 4, degana de la ràdio en català, és un patrimoni cultural del nostre país, i s'entén que els països civilitzats han de conservar i tenir cura del seu patrimoni. És per aquest motiu que l'Institut de Drets Humans de Catalunya va decidir atorgar la menció especial Mitjans de Comunicació a Ràdio 4, primera emissora pública que va emetre en català, per la seva tasca de més de trenta anys per garantir el dret a la informació des del servei públic i fomentar la presència de la llengua i la cultura catalanes en els mitjans de comunicació. Amb aquesta distinció es vol reconèixer la destacable trajectòria de Ràdio 4 i donar suport a la seva continuïtat.

Recull aquest guardó el senyor Antoni Vidal, director de Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya.

(Aplaudiments.)

El Sr. Antoni Vidal (director de Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya)

Molt honorable president del Parlament, digníssimes autoritats, senyores i senyors, en primer lloc vull expressar el meu agraïment, en nom de Ràdio Nacional - Ràdio 4, per la menció atorgada a aquesta emissora dins del XX Premi Solidaritat 2006. És, aquesta, una distinció que ens honora i serveix d'estímul per no abdicar en cap moment el principal objectiu de la nostra ràdio: fer possible un servei públic de qualitat i eficient, sensible a les realitats socials que ens envolten i, per tant, implicat obertament en la construcció nacional de Catalunya.

L'àmplia oferta de continguts, suports, canals o formats que troben al seu abast un gran nombre de ciutadans configura un ampli espai públic. Dins d'aquest espai públic els mitjans de comunicació de titularitat pública hi tenim una responsabilitat determinant.

No subjectes necessàriament a les lleis del mercat, els mitjans de comunicació han de ser exemple d'independència, però els mitjans de comunicació públics han de ser encara més exemple d'independència i pluralisme. La cultura i el coneixement, la

reflexió i el debat, han de formar part indissociable dels seus continguts, la qual cosa no vol dir fer una ràdio per a minories.

En començar l'actual temporada radiofònica hem posat a Ràdio 4 els fonaments del que creiem que ha de ser aquest nou model, un model que intenta ser complementari a les altres ofertes radiofòniques en català i que neix amb la voluntat de competir i d'interessar a diferents segments de la població catalana. El ciutadà i el seu microcosmos particular són el subjecte d'aquesta programació.

En un món globalitzat que tendeix a diluir l'individu, amb un conjunt de fluxos de mercaderies i on les identitats tenen assignat un paper subsidiari, la programació de Ràdio 4 s'articula a l'entorn de tres grans qüestions. Aquestes qüestions són: la sostenibilitat, l'educació i els drets de les persones. És aquest últim apartat, els drets de les persones, el més fonamental i el que determina tots els conceptes anteriors.

Després de l'articulació dels drets civils i polítics i de la concreció de l'estat social de dret, històricament ens trobem en un escenari radicalment diferent i en contínua transformació. En aquest nou escenari, és a dir, en el món de la globalització, el món en què vivim, creiem que els drets humans i, per tant, la humanitat en conjunt tenen plantejats nous objectius irrenunciables, com són: l'educació per a tothom; protegir i preservar el medi ambient, amb la contenció de l'efecte climàtic; establir com a paradigma de les noves tecnologies la seva finalitat social; garantir l'accés igualitari a la xarxes interactives de comunicació; incorporar i afavorir la diversitat, amb un permanent diàleg intercultural que converteixi la xenofòbia i el racisme, i establir els codis i les condicions necessàries per un bioètica al servei de l'ésser humà.

Així, doncs, aquest conjunt de propostes constitueix el corpus que orienta la programació de Ràdio 4. A partir d'aquests enunciats i amb els drets de les persones com a eix transversal de la programació, deriven un grapat d'espais, alguns ja en antena i altres en projecte.

Ràdio 4, consegüentment, des de la seva titularitat estatal, vol articular un model coherent amb un estat plurinacional, obert al reconeixement i a la potenciació de les seves llengües i cultures. Coincidint amb l'any del desplegament del nou Estatut d'autonomia de Catalunya, Ràdio 4 vol coadjuvar en la cohesió i projecció de

Catalunya en un món interdependent que no pot construir-se d'esquena a les identitats dels pobles.

Vull reiterar, finalment, l'agraïment a l'Institut de Drets Humans de Catalunya per aquesta distinció, i a totes les institucions, forces polítiques i ciutadans que han donat i donen suport a Ràdio 4, i molt especialment al Parlament de Catalunya i al seu president.

(Aplaudiments.)

El Sr. David Bondia

S'ha de destacar que aquest any l'obra d'art que s'ofereix al guanyador del Premi Solidaritat ha estat cedida generosament per Elsa Pons i Figueras. Elsa Pons és una pintora formada a la Facultat Sant Jordi de la Universitat de Barcelona; ha participat com a escriptora en el projecte "La ciutat de les paraules", organitzat pel Museu d'Art Contemporani de Barcelona; és membre del col·lectiu artístic Firart; ha realitzat exposicions en diverses ciutats catalanes i europees, i la seva obra ha estat adquirida pels Fons social d'art de la Fundació Caixa de Sabadell i de la Fundació Caixa de Terrassa.

Per tot això, volem agrair a Elsa Pons aquesta donació.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, senyor Bondia. I, si m'ho permetem, unes paraules per cloure aquest acte, que m'agradaria que entenguessin com a pensaments en veu alta, reflexions, fins i tot, per compartir i que neixen al voltant, una mica, del debat sobre els drets humans a casa nostra; per tant, i en el fons, de com és la nostra societat; de com és, o millor dit, de com volem que sigui.

Anem a pams. Primer de tot vull posar l'accent en els valors que projecta i fomenta l'Associació Àgora, de l'Escola de Persones Adultes de la Verneda, l'entitat distingida

amb el Premi Solidaritat 2006, que són els valors socials necessaris per avançar cap a un país millor.

N'hi ha molts, però jo en voldria reivindicar alguns: la igualtat, el civisme, la participació social, la dignitat humana, la pluralitat, el respecte i l'educació, la formació de persones adultes que té per objectiu el desenvolupament de la persona millorant-ne la formació, potenciant-ne les capacitats i ampliant el seu món de relacions. L'educació també és un valor en si mateix i a més a més, evidentment, és un dret.

Permetin-me, però, que remarqui el doble vessant de la feina que du a terme Àgora: el vessant individual i el vessant comunitari. Com deia fa un instant, treballen per fomentar el desenvolupament integral de les persones com a individus, tot afavorint la participació comunitària com a eina de transformació social i presa de consciència crítica, perquè Àgora va néixer en el context de l'Escola de Persones Adultes de la Verneda - Sant Martí amb la intenció de donar servei a tot el barri. En aquest sentit, el pes del vessant participatiu i de l'associacionisme és un valor que cal posar sobre la taula. El seu enfocament comunitari, de relació pròxima entre els ciutadans, de comunicar o compartir experiències, esdevé especialment valuós en els nostres temps.

Així, doncs, recapitulant, un doble àmbit, l'individual i el col·lectiu, el personal i el social, però sempre seguint un mateix objectiu: fer que les persones participin en la gestió i l'organització del seu propi procés formatiu a partir d'una pedagogia inclusiva, activa i renovadora, i fer-ho obrint l'activitat del centre al seu entorn proper, el barri de la Verneda.

Deixin-me també, i em fa l'efecte que és obligat, parlar-los de la menció especial d'enguany a Ràdio 4. Voldria expressar-los el meu reconeixement i l'agraïment pel rigor que han demostrat en la feina diària i pel treball fet amb vocació de servei públic, uns principis que coincideixen, com bé saben, amb els d'aquesta institució. Una ciutadania amb més coneixements i més ben informada tindrà més esperit crític i capacitat de decidir.

Ara bé, també els voldria subratllar que ens cal una societat ben informada. I és que la informació pot derivar en desinformació quan de vegades el contingut pot ser

excessiu, esbiaixat, tendenciós i fins i tot poc rigorós. Quan s'arriba a aquest punt es confon part de la ciutadania, que no és capaç d'entendre el missatge. I això pot fer que en prescindeixi.

El país necessita, doncs, uns mitjans de comunicació amb vocació de servei públic i uns professionals preparats i motivats com els que hi ha i hi ha hagut històricament a Ràdio 4. I diguem-ho clar: l'amenaça, el fantasma, del tancament de Ràdio 4 i de Televisió Espanyola a Catalunya van precisament en la línia contrària.

Ho he dit anteriorment. Segurament ho podria dir més alt, però no més clar. Avui ho repeteixo: Catalunya, la seva cultura i la seva llengua, no es poden de cap de les maneres permetre perdre quota i pes específic en el mapa audiovisual del país. En aquest sentit, reitero novament el suport de la cambra catalana, que s'ha expressat mitjançant diverses iniciatives, a favor de la programació pròpia i en català de Televisió Espanyola a Catalunya i de Ràdio 4.

Ara que ens trobem justament a la meitat del termini acordat per trobar una sortida negociada a la situació, reclamo un esforç de sensibilitat al Govern de l'Estat, i el reclamo sobre la base, justament, del respecte a la realitat cultural diversa del mateix Estat.

Permetin-me allunyar-me per un moment d'aquesta realitat més immediata. El procés globalitzador ens ha portat factors positius. De fet, tenim una finestra oberta al món, on Catalunya hi és present i reconeguda. Però alhora ens ha deixat també molts reptes per resoldre, i entre aquests reptes n'hi ha un que destaca: l'accés desigual de diversos grups de població a l'educació, a la sanitat, al coneixement o a les noves tecnologies de la informació.

Aquesta descripció d'una situació mundial té exactament la mateixa validesa en el cas de Catalunya. La culminació d'aquests factors de la globalització pot provocar, si és que no ho ha fet ja, el sorgiment de noves formes de pobresa i de marginació social, cosa que significaria posar en risc la convivència democràtica.

La prevenció d'aquests perills és responsabilitat de tots. En primer lloc, dels poders públics, amb polítiques de benestar i de cohesió social eficaces. Però també de la ciutadania. Necessitem la complicitat de les catalanes i els catalans per transformar i

fer evidents les constants violacions de drets fonamentals, siguin polítics, econòmics, socials o culturals. La suma de poders públics més societat civil és crucial per garantir l'accessibilitat als drets de tothom, de tots els ciutadans i de totes les ciutadanes que viuen a Catalunya.

Tenim una bona base sobre la qual treballar, perquè el poble de Catalunya, per definició, és un poble solidari i és un poble inquiet, és un poble compromès en la defensa dels drets humans i la lluita contra les desigualtats. Però encara falta sempre aquell impuls afegit.

Canviar el món, en definitiva, està al nostre abast. Tenim a les nostres mans millorar la societat en què vivim. I no pensin que això que dic és una utopia, o senzillament un somni irrealitzable. Estic segur que si tots hi dediquem esforç i temps, si la ciutadania i les institucions d'aquest país es donen la mà en la lluita contra la desigualtat i la pobresa, que és la lluita justament contra la violació dels drets humans, serem capaços de construir una societat millor, més justa, més inclusiva i, per tant, més lliure. Els demano, doncs, aquest petit esforç, perquè estic convençut també que el resultat valdrà la pena.

No vull acabar les meves paraules sense agrair de nou a l'Institut de Drets Humans la constant sensibilització i promoció dels drets humans, de les llibertats i de la democràcia al nostre país, per fer d'aquesta societat, justament, un espai de convivència i de solidaritat.

Moltes felicitats als guardonats d'enguany, que, de fet, dia a dia, ells sí que són capaços de canviar el món. I gràcies a tots vostès per compartir aquest vespre amb nosaltres.

Bona tarda.

(Aplaudiments.)